

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/28/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119463086
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6119463086.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanej B. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. S., Q. B. XXX, t. č. M. S., O. XX/XX, o zaplatenie 1.930,46 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 06. apríla 2021, č. k. 4Csp/35/2020-121, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania potvrdzuje.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.930,46 eur s úrokom s omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.930,46 eur od 11.12.2018 do zaplatenia, povolil žalovanej splácať istinu spolu s príslušenstvom v splátkach po 50 Eur mesačne, keď prvá splátka je splatná 20.5.2021 a každú ďalšiu splátku je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi vždy do 20. dňa v mesiaci až do úplného vyrovnania dlhu, s tým, že omeškanie s plnením čí len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia zo strany žalovanej sumy 1.930,46 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 11.12.2018 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že Československá obchodná banka, a.s. (ďalej len „ČSOB“) uzatvorila so žalovanou dňa 16.01.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalovaná nezaplatila splátky v stanovených termínoch splátky a podaním zo dňa 01.04.2017 oznámila ČSOB, a.s. žalovanej, že dňom 31.03.2017 vyhlásila celý úver za splatný. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10.12.2018, ČSOB, a.s. postúpila na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Žalovaná po postúpení pohľadávky nevykonala žiadne úhrady. Žalobca si podanou žalobou uplatnil len istinu vo výške 1.930,46 eur a úrok z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne počnúc dňom 11.12.2018, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, do zaplatenia. Žalobca k žalobe priložil Zmluvu o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB pohoda zo dňa 09.08.2013, žiadosť o poskytnutie úveru zo dňa 16.01.2015, oznámenie o poskytnutí povoleného prečerpania bežného účtu zo dňa 16.01.2015. Žalovaná realizovala debetné operácie (výbery kartou, platby kartou a odchádzajúce platby z účtu) vo výške 16.837,03 eur a kreditné operácie vo výške 15.643,94 eur. Z úhrad žalovanej bola na istinu započítaná suma 14.906,57 eur, na riadne úroky 676,61 eur, na úroky z omeškania 2,29 eur a poplatky 58,47 eur. Na istine tak zostáva neuhradená suma 1.930,46 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou debetných operácií 16.837,03 eur a sumou započítanou na úhradu istiny 14.906,57 eur. Žalovaná vo vyjadrení nepopierala, že podpisy na zmluve o bežnom účte, žiadosti o poskytnutie úveru a oznámení o poskytnutí povoleného prečerpania sú jej podpismi. Nie je si však vedomá, že by finančné prostriedky

z tohto účtu čerpala a pravdepodobne ich čerpal jej zať. Ďalej uviedla, že je ochotná dlh voči žalobcovi zaplatiť, avšak v splátkach, pretože v súčasnej dobe jej situácia neumožňuje zaplatiť dlh naraz. Žalovaná je poberateľkou starobného a vdovského dôchodku spolu mesačne vo výške 395 eur. Býva v byte, za nájom platí 275 eur. Z dôchodku sú jej vykonávané zrážky vo výške 72,25 eur, 31,73 eur, a 40,52 eur. Žalovaná preto žiadala, aby jej bolo umožnené splácať dlh v splátkach po 50 eur mesačne k 20. dňu v mesiaci, pretože dôchodok dostáva ku 16. dňu v mesiaci.

3. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 52 ods. 1, 3, 4, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2, 4, § 2 písm. a), b), d), e), § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f), g), i), w), § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi ČSOB, a.s. a žalovanou bola dňa 09.08.2013 uzatvorená zmluva o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB pohoda. Banka počnajúc dňom 26.07.2013 zriadila a viedla pre žalovanú bežný účet. Žalovaná sa zaviazala čerpať finančné prostriedky a vystavovať platobné príkazy len do výšky voľných finančných prostriedkov na účte. Zároveň bolo už v tejto zmluve dohodnuté, že na základe žiadosti žalovanej jej môže byť schválené poskytnutie povoleného prečerpania, pričom o tomto bude uzatvorená samostatná zmluva o povolenom prečerpaní bežného účtu. Nesporným bolo medzi stranami aj to, že na základe žiadosti o poskytnutie úveru zo dňa 16.01.2015 a oznámenia o poskytnutí povoleného prečerpania zo dňa 16.01.2015 bola medzi sporovými stranami uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere. ČSOB, a.s. poskytla žalovanej úver vo forme povoleného prečerpania do výšky 1.950 eur s úrokovou sadzbou 18,90 %. Zmluva bol uzatvorená na dobu neurčitú. Žalovaná sa zaviazala čiastku zodpovedajúcu povolenému prečerpaniu vrátiť na požiadanie. Súd preskúmaním zmluvy o spotrebiteľskom úvere zistil, že táto zmluva obsahovala všetky náležitosti v zmysle § 9 a § 10 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd mal za nesporné aj to, že žalovaná realizovala debetné operácie vo výške 16.837,03 eur (výbery kartou, platby kartou, platby z účtu) a kreditné operácie (úhrady) vo výške 15.643,94 eur. Nesporným bola aj skutočnosť, že z úhrad žalovanej bola suma 14.906,57 eur započítaná na istinu, suma 676,61 eur na úroky, suma 2,29 eur na úroky z omeškania a suma 58,47 eur na poplatky. Žalovaná na pojednávaní síce uviedla, že peňažné prostriedky nečerpala a tvrdila, že ich čerpal pravdepodobne jej zať, pričom však nepoprela podpísanie žiadosti o poskytnutie povoleného prečerpania a oznámenia o poskytnutí povoleného prečerpania, čím došlo medzi ňou a ČSOB, a.s. k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme povoleného prečerpania. Aj keby platby z účtu žalovanej realizovala iná osoba, sama žalovaná musela tejto osobe toto umožniť. Uvedené tvrdenia žalovanej o čerpaní povoleného prečerpania jej zaťom tak nemajú v danej veci žiadnu relevanciu. Súd preskúmal aj skutočnosti týkajúce sa postúpania pohľadávky na žalobcu, pričom z predložených dokladov mal za preukázané, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10.12.2016 došlo k postúpeniu pohľadávky ČSOB, a.s. voči žalovanej na žalobcu, ktorý postúpenie pohľadávky žalovanej aj oznámil. V danom prípade boli splnené aj zákonné podmienky postúpenia podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žaloba je v celom rozsahu dôvodná. Žalobca si v konaní uplatňoval len peňažné nároky, na ktoré má zmluvný nárok. Žalovaná žiadnym spôsobom tento nárok žalobcu nespochybnila a súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by priznaniu nároku žalobcovi bránili. Dôvodne uplatneným je aj úrok z omeškania, nakoľko žalobca si ho uplatnil v zákonnej výške 5 % ročne z dlžnej sumy 1.930,46 eur a za obdobie, v ktorom bola žalovaná v omeškani (od 11.12.2018 do zaplatenia). Vzhľadom na súčasné majetkové pomery žalovanej, ktorá je poberateľkou dôchodku vo výške 395 eur, pričom z tohto platí za bývanie vo výške 275 eur a sú jej vykonávané zrážky vo výške 144,50 eur, mal súd za to, že pri tejto situácii žalovanej, nie je v jej možnostiach splatiť priznané plnenie jednorázovo v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd mal za to, že, s prihliadnutím na príjem a výdavky žalovanej a výšku priznaného plnenia, je možné uložiť zaplatenie priznanej sumy v splátkach po 50 eur mesačne tak, ako to žiadala žalovaná a ako s tým vyjadril súhlas aj samotný žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 06.04.2021.

4. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 257 CSP. Hoci bol v danom prípade v celom rozsahu úspešný žalobca a vo všeobecnosti by bolo dôvodné priznať mu plnú náhradu trov konania, súd mal za to, že je potrebné prihliadnuť aj na sociálnu a majetkovú situáciu sporových strán. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že kým žalobca je právnickou osobou s celkovými výnosmi v roku 2019 vo výške 20 miliónov eur a ziskom 3,3 milióna eur (údaje verejne prístupné na internete - pozn. súdu), žalovaná je vdova a starobná dôchodkyňa s nízkym dôchodkom, ktorá býva v prenajatom byte a z dôchodku sú jej vykonávané pravidelné zrážky. Zároveň súd prihliadol aj na správanie sa žalovanej na

pojednávani, keď táto sľúbila uhradiť svoj dlh. Súd tak mal za to, že nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi nebude mať naňho nepriaznivý vplyv, a zároveň uľahčí situáciu žalovanej a umožní jej sústrediť sa na vrátenie istiny poskytnutých peňažných prostriedkov. Súd preto považoval tieto vyššie uvedené dôvody za dostatočné na výnimočnú aplikáciu § 257 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku o náhrade trov konania, podal včas odvolanie žalobca. Uviedol, že sa nestotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. V sporových konaniach sa v súvislosti s náhradou trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov konania. Zásada úspechu sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli v spore v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Úkony právnej služby vykonané právnym zástupcom žalobcu predstavujú náklady reálne vynaložené za účelom uplatnenia práva v súdnom konaní. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred súdom je poskytnúť úspešnej sporovej strane alebo strane, ktorej to priamo priznáva zákon náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy SR). Aj tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne, napr. takou výnimkou je nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP (rozhodnutie II. ÚS 31/2004 Ústavného súdu SR). Žalovaná dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP síce tvrdila, ale ničím nepreukázala. Nemožno sa preto stotožniť s rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania, nakoľko ak by aj súd priznal relevanciu tvrdeniam žalovanej, de facto by aproboval nezodpovedné konanie žalovanej. Žalovaná okrem tvrdení, prednesených až na pojednávaní dňa 06.04.2021, o tom že jej majetkové pomery pozostávajú z dôchodku spolu mesačne vo výške 395 eur, že býva v byte, za nájom ktorého platí 275 eur a že z dôchodku sú jej vykonávané zrážky vo výške 72,25 eur, 31,73 eur, a 40,52 eur, nedoložila žiadne dôkazy, ktoré by tieto jej tvrdenia preukazovali. Nie je možné uzavrieť, že by sa jednoduchým prehlásením žalovanej automaticky splnili podmienky podľa ust. § 257 CSP. Aplikácia ust. § 257 CSP je prípustná len vo výnimočných prípadoch, musí byť súdom náležite odôvodnená a neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (nález Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07) tak, ako ustálil súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Na aplikáciu uvedeného ustanovenia potrebné spoľahlivo zistiť, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania v zmysle § 257 CSP, pričom žalobca má za to, že tieto vzhľadom aj na umožnenie plnenia v splátkach dané vôbec neboli. V konaní nebol k dnešnému dňu doložený jediný dôkaz preukazujúci tvrdenia žalovanej. Nebola tak splnená ani jedna zo zákonných podmienok pre postup podľa § 257 CSP. Žalobca poukázal aj na skutočnosť, že ust. § 257 CSP umožňuje súdu pri vzhľadnutí dôvodov hodných osobitného zreteľa určiť podiel z trov konania, ktoré je strana povinná druhej strane nahradiť (napr. 50 %). Je v rozpore so zásadou spravodlivosti, ak súd neprizná úspešnej strane nárok na náhradu trov konania vôbec, a to napriek skutočnosti, že spor vznikol výhradne v dôsledku konania žalovanej, ktorá dobrovoľne neuhradila žalobcovu pohľadávku, v dôsledku čoho bol žalobca nútený splnomocniť na svoje zastúpenie advokáta a uplatniť si svoje právo súdnou cestou, čím mu vznikli aj trovy konania. Prípadnú aplikáciu ust. § 257 CSP mal a mohol dať súd prostredníctvom výzvy na vedomie stranám sporu a vyžiadať si ich stanovisko k zamýšľanému postupu, a to v súlade s rozhodovacou praxou súdnych autorít. Žalobca si trovy súdneho konania uplatnil a bez pochybností má na tieto voči žalovanej nárok. Súd môže zaviazat žalovanú v súlade s ust. CSP na plnenie náhrady trov konania aj v splátkach, a to aj bez návrhu strán sporu. Súdu prvej inštancie v takomto postupe nič nebránilo a ak žalovanej povolil splácať istinu spolu s príslušenstvom v splátkach po 50 eur, pričom mal záujem zohľadniť majetkovú situáciu žalovanej, potom mohol aj vo výroku o nároku na náhradu trov konania rozhodnúť tak, že žalobcovi priznáva náhradu trov konania vo výške 100 %, ktoré žalovanej povoľuje uhrádzať v pravidelných mesačných splátkach v rovnakej výške, a to až po úplnom zaplatení istiny. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne aby ho zmenil tak, že žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov konania ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že nesúhlasí s odvolaním žalobcu, nakoľko začala splácať istinu v rozsahu, ako bolo vyhovené súdom. O zaplatení splátky predložila kópiu dokladu.

7. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku o nároku na náhradu trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP v konečnom dôsledku ako vecne správny potvrdiť.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.930,46 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.930,46 eur a v časti výroku o povolení žalovanej splácať istinu spolu s príslušenstvom v splátkach po 50 eur mesačne, odvolaním napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto výrokovej časti právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

9. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

10. Podľa § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. V sporových konaniach sa pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu (§ 255 ods. 1 CSP). Podľa tejto zásady súd strane, ktorá mala v konaní úspech, prizná nárok na náhradu trov konania podľa jej pomeru úspechu v konaní a to proti strane neúspešnej. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Úspech v konaní teda treba chápať v závislosti od výsledku súdneho sporu, pričom pod úspechom treba rozumieť úspech v zmysle procesného výsledku.

12. Povinnosť priznať náhradu (účelne) vynaložených trov konania v plnom rozsahu úspešnému účastníkovi platí za predpokladu, že súd nevyužije možnosť rozhodnúť v súlade s ustanovením § 257 CSP (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. októbra 2011, sp. zn. 7 Cdo/129/2011).

13. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, príp. zo sociálnych aspektov. Súd pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery strán, okolnosti, ktoré stranu viedli k uplatneniu nároku na súd a ich postoj v konaní. V súlade s Nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 10.10.2018, sp. zn. I. ÚS 168/2018 je preto potrebné pri rozhodovaní prihliadať na základné zásady (charakter sporu a procesnú situáciu). Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia individuálnych okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 257 CSP však neslúži na zmierňovanie, alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami a jeho použitie neodôvodňuje len sama skutočnosť, že strana nie je solventná, alebo že zárobková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany.

14. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania správne podľa ustanovenia § 257 CSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dôvody hodné osobitného zreteľa pri rozhodovaní o trovách konania videl predovšetkým v sociálnych a majetkových pomeroch žalovanej. Civilný sporový poriadok ustanovuje, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP). Ustanovenie § 186 ods. 2 CSP oprávňuje súd, aby si osvojil skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení strán sporu. Súd teda nemusí vykonávať dokazovanie ohľadom tých skutočností, ktoré nie sú sporné medzi stranami, a môže ich bez dokazovania zobrať za základ svojho rozhodnutia. Ide o prejav zásady formálnej pravdy v civilnom procese, v zmysle ktorej súd nie je povinný skúmať, či tieto zhodné tvrdenia strán sporu korešpondujú so skutočným stavom, alebo nie, nakoľko možno s vysokou mierou pravdepodobnosti predpokladať, že skutkové tvrdenia, na ktorých sa strany sporu dohodnú aj napriek konfliktnnej situácii civilného sporu, sú správne. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 214/2014. Vzhľadom na vyššie uvedené, žalovaná na pojednávaní dňa 06.04.2021 uviedla, že je ochotná splácať žalobcom uplatnenú pohľadávku v splátkach najviac vo výške 50 eur mesačne, nakoľko je poberateľkou starobného a vdovského dôchodku spolu vo výške 395 eur, platí nájom bytu vo výške 275 eur a zároveň z dôchodku sú jej vykonávané zrážky vo výške 72,25 eur, 31,73 eur a 40,52 eur. Právny zástupca žalobcu na

tomto pojednávaní dňa 06.04.2021 súhlasil so splácaním žalovanej istiny a príslušenstva vo výške 50 eur mesačne, nenamietal žalovanou tvrdenú nepriaznivú majetkovú situáciu, a tým sa zároveň stotožnil s tvrdeniami žalovanej, ktoré sa týkali vyčíslenia nákladov na bývanie a výšky vykonávaných zrážok z dôchodku žalovanej. S poukazom na ustanovenia § 186 ods. 2 CSP odvolací súd si osvojil zhodné skutkové tvrdenia strán sporu týkajúcich sa nepriaznivých majetkových pomerov zo strany žalovanej, a preto v tomto smere súd nemusí vykonávať dokazovanie a môže ich zobrať za základ svojho rozhodnutia. Na správnosť svojich záverov odvolací súd konštatuje, že neexistuje dôvodná pochybnosť o pravdivosti predmetných zhodných tvrdení strán sporu s poukazom na Oznámenie sociálnej poisťovne o výpláte dôchodkových dávok žalovanej zo dňa 14.10.2020, v zmysle ktorého zo starobného a vdovského dôchodku žalovanej sa vykonávajú zrážky v sume 68,55 eur mesačne. Pokiaľ žalobca namietal, že súd mohol vyzvať strany sporu, aby sa vyjadrili k aplikácii ustanovenia § 257 CSP, odvolací súd konštatuje, že žalobca sa dňa 06.04.2021 nezúčastnil pojednávania, kedy bol vyhlásený napadnutý rozsudok, pričom jeho právny zástupca mal možnosť vyjadriť sa k uvedeným skutočnostiam na pojednávaní v záverečnej reči, ale tak neurobil.

15. Neobstojí námietka žalobcu, že je v rozpore so zásadou spravodlivosti, keď súd vôbec neprizná úspešnej strane sporu nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd konštatuje, že zmyslom ustanovenia § 257 CSP je, že súd pri jeho aplikácii, ak sú splnené všetky zákonom stanovené predpoklady, môže rozhodnúť, že neprizná žiadnej zo strán sporu (ani úspešnej strane) náhradu trov konania, pričom nepriznanie trov konania sa môže týkať všetkých trov konania alebo len ich časti. Na správnosť svojich tvrdení ohľadom možnosti úplného nepriznania náhrady trov konania v zmysle citovaného ustanovenia, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 469/2013 zo dňa 03.07.2013, podľa ktorého aplikácia ustanovenia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Použitie uvedeného ustanovenia musí vždy zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočnú povahu. Odvolací súd záverom konštatuje, že boli v danom prípade pri rozhodovaní o náhrade trov konania splnené zákonné podmienky na aplikáciu vyššie citovaného ust. 257 CSP v zmysle konštatovaných dôvodov odvolacieho súdu. Žalovaná nemala v konaní úspech vo veci, zároveň sa ocitla v takej sociálnej a majetkovej situácii, ktorá predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa, pričom bolo prihliadnuté aj na pomery žalobcu. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania žalobcovi nijakým spôsobom nepriaznivo nezasahuje do majetkovej sféry žalobcu. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie v konečnom dôsledku správne rozhodol, keď žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o nároku na náhradu trov konania ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).